



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
12 У 1789/17
15.1.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Катариницом Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., кога заступају пуномоћници Мило Ђ. Грујичић и Ђорђије М. Грујичић, адвокати из Београда, ул. Милана Ракића бр. 4, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени царински поступак, ради поништаја решења туженог број: 148-05-039-00-2508/2-2016 од 18.1.2017. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.1.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка Царинарнице Београд, 02 број: У/І-1844/2015-5 од 23.11.2016. године, којим је одбачена, као неблаговремено поднета, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд 02 број У/І-1844/2015 од 31.10.2016. године, којим су измењени подаци у ЈЦИ УВ 4 број: 1231 од 11.1.2012. године, ЦИ Терминал Београд, на начин ближе назначен у том решењу и тужилац обавезан да плати износ од 234.703,00 динара на име мање плаћене царине и пореза на додатну вредност за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ-УВ 4.

У тужби, поднетој Управном суду дана 8.2.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је исто донето на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз повреду одредаба члана 192. став 1. и члана 239. тачка 1) Закона о општем управном поступку. Тужилац наводи да је вођење прекршајног поступка пред Прекршајним судом у Београду, а у вези са ЛЦИ УВ 4 број: 1231 од 11.1.2012. године представљало претходно питање у царинском управном поступку, те је стога исти морао бити прекинут док се не донесе правоснажна одлука прекршајног суда. У прилог наведеном ставу, тужилац указује на мишљење Министарства финансија Републике Србије број 483-00-00002/2015-17 од 5.2.2015. године и судску праксу Врховног суда Србије, ближе наведене у реферату тужбе, у вези са одређењем претходног питања у (царинском) управном поступку. Полазећи од одредаба Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и Протокола број 1. који је уз Конвенцију донет, тужилац налази да је оспореним решењем дискриминисан у односу на остале царинске обвезнике, услед пропуста туженог органа да оцени жалбене наводе и приложене доказе, јавне исправе који се односе на одлучне чињенице, у циљу чијег утврђивања је требало саслушати и сервисере поименично наведене у реферету тужбе. Предложено је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према наводима из образложења оспореног решења, тужени орган је, испитујући законитост ожалбеног закључка, утврдио да је решење Царинарнице Београд 02 број У/І-1844/2015 од 31.10.2016. године уручено пуномоћнику тужиоца дана 3.11.2016. године, а да је жалба на наведено решење предата од стране пуномоћника тужиоца путем поште препоручено дана 21.11.2016. године, дакле по протеку рока прописаног чланом 220. Закона о општем управном поступку, с обзиром на то да је последњи дан рока за жалбу био 18.11.2016. године. Полазећи од наведеног, тужени орган налази да је првостепени орган правилно поступио када је применом одредбе члана 224. став 2. Закона о општем управном поступку, жалбу одбацио као неблаговремено поднету.

Царинским законом ("Службени гласник РС", бр. 18/10, 111/12), прописано је да се на поступак пред царинским органом примењују одредбе закона који уређује општи управни поступак, осим ако није другачије предвиђено овим законом (члан 11. став 6.), као и да се против првостепене одлуке коју у управном поступку донесе царински орган може изјавити жалба министарству надлежном за послове финансија (члан 12. став 1.).

Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), прописано је да се жалба подноси у року од 15 дана од дана достављања решења, ако законом није другачије одређено (члан 220.),

да се жалба непосредно предаје или шаље поштом органу који је донео првостепено решење (члан 223. став 1.), те да ће недопуштену, неблагоприятну или од неовлашћеног лица изјављену жалбу првостепени орган одбацити својим закључком (члан 224. став 2.).

Полазећи од цитираних законских одредаба и чињеничног стања од значаја за оцену законитости оспореног решења, а чија се правилност не спори ни наводима тужбе, Управни суд је оценио да је тужени орган правилно закључио да је првостепени орган правилно поступио када је, из напред наведених разлога, жалбу одбацио као неблагоприятно поднету. Ово стога из списка предмета који су суду достављени несумњиво произлази да је решење Царинарнице Београд 02 број У/І-1844/2015 од 31.10.2016. године уручено пуномоћнику тужиоца дана године, а да жалба на исто предата дана године, односно по протеку рока који је прописан законом и правилно назначен у правној поуци садржаној у наведеном решењу. Суд притом налази да на другачије одлучивање у овој ствари нису наводи тужбе, будући да се њима не спори правилност чињеница које су од одлучног значаја за оцену законитости ожалбеног закључка, а које се односе на датум пријема решења првостепеног органа и датум изјављивања жалбе на исто.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је одлучио ка у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредаба чл.150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), које се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.1.2018. године, 12 У 1789/17

Записничар
Катарином Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ